

АКТИВ

“Гласът на нашето училище!”

ул. ТОМА ПЕТКОВ №27, гр. ЧЕРВЕН БРЯГ

17 НОЕМВРИ 2025 | Брой № 10 | ЕЖЕСЕДМИЧНИК

СЕДМИЦА НА БЛАГОДАРНОСТТА: КОЛКО ЧЕСТО ЧУВАТЕ ДУМАТА “БЛАГОДАРЯ”? А КОЛКО ЧЕСТО Я ИЗРИЧАТЕ ВИЕ?

Ден на християнското семейство – празник на вярата, любовта и единството

На 21 ноември Православната църква отбелязва Въведение Богородично – ден, в който малката Мария

била заведена от своите родители в храма, за да бъде посветена на Бога.

В съвременността този ден се чества не само като важен християнски празник, но и като Ден на християнското семейство и младеж – символ на духовност, отдаденост и родителска обич.

Празникът ни напомня, че семейството е първият храм на детето – мястото, където то се учи на добро, честност и отговорност. Вярата, предавана през поколенията, не е просто религия, а култура, морална основа и сила в трудни дни.

Да си част от християнско семейство днес означава подкрепа, уважение и избор на прошката пред омразата, на доброто пред безразличието.

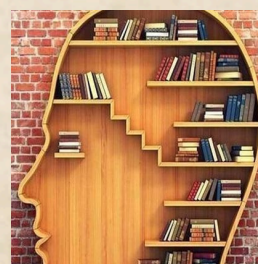
Нека в този ден обърнем поглед към нашите родители и баби и дядовци – хората, които ни носят в молитвите си и ни учат да бъдем хора с главно Ч.

Да пазим семейството като свято място.

В общество, което често бърза и забравя да се вслушва, именно семейството остава тихият пристан, който ни връща към себе си. Нека днешният ден бъде повод за благодарност, за прегръдка, за споделена дума с най-близките.

Семейството не е просто обединение от хора под един покрив – то е дом за душата.

Ден на четенето – 21 ноември

Седмична мисъл:

„Всеки въпрос е началото на отговор. Не се страхувай да питаш“

Водеща тема на броя:

Благодарност – четете на стр. 2, 3

Какво още ще прочетете в този брой:

- Благодарността
- Доза вдъхновение
- Интервю с Дарин Дунов – бивш възпитаник на ТГ

Уроци по признателност – пътят към по-добър свят

В класната стая не учим само математика и граматика. Най-важните уроци не се пишат на дъската – те се усещат със сърцето. Един от тях е урокът по признателност.

Тя не е просто учтивост. Признателността е състояние на духа – знак, че не сме сами. С едно „благодаря“ изграждаме доверие и показваме човечност.

Колко често го казваме? Или го чуваме? В забързаното ежедневие забравяме, че една дума може да стопли деня – на учителя, приятеля, родителя или чистачката с усмивка. Всички заслужават признателност.

Тези уроци не се оценяват. Учат се с внимание, доброта и жестове.

„Благодарността е паметта на сърцето.“ – Жан Батист Масийон
Признателността променя и този, който я получава, и този, който я дарява.

Нека всеки ден бъде урок по благодарност.

Нека не се стесняваме да кажем: **Благодаря!**

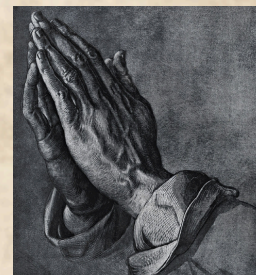
Интересен факт за ТГ:

В училище, във фоайето на втория етаж, имаме Дърво на благодарността.

Вместо листа, то е осеяно с листчета, на които Априловци искрено са благодарили на някого за нещо.

*Най-хубавият подарък,
който бихте могли да
получите е.... книга!*

„Молещи се
ръце“ от
Албрехт Дюрер
символ на вяра
и отдаденост

Създадена: около 1508 г.

Техника: рисунка с перо и туш върху синя хартия.

Автор: Албрехт Дюрер – германски ренесансов художник и гравьор.

Заглавие: Betende Hände („Молещи се ръце“)

Съхранява се в: Албертина, Виена, Австрия.

Легендата разказва, че Дюрер нарисувал ръцете в чест на брат си Алберт, който се отказал от собственото си художествено обучение, за да може Албрехт да учи. Когато Дюрер станал известен, искал да върне жеста, но ръцете на Алберт вече били груби от тежък труд – той не можел да рисува. Възхитен от жертвата му, Албрехт създал „Молещи се ръце“ в знак на признателност и обич.

Макар част от подготвителна скица към религиозна картина, именно тази рисунка се превръща в самостоятелен шедьовър – символ на:

- вярата и молитвата
- жертвоготовността
- братската обич
- човешката доброта и надежда

„Молещи се ръце“ се появяват върху картички, плакати, бижута, татуировки. Те са универсален символ, който докосва сърцето – без нужда от думи. Във време, когато хората търсят утеха и смисъл, тази проста, но величествена рисунка ни напомня за силата на доброто, което правим за другите.

Силата на благодарността

„Благодарността не е само най-голямата добродетел – тя е майката на всички останали.“

– Цицерон

Колко често казваме „благодаря“? А колко пъти го казваме с истинско чувство?

В забързания ритъм на ежедневието тази малка дума звучи все по-рядко – и още по-рядко се усеща с дълбочината, която заслужава. Благодарността не е просто учтивост, а вътрешно признание за доброто, което другите правят за нас.

Когато благодарим искрено, не само повдигаме духа на човека срещу нас, но и свързваме сърце със сърце. В този миг се раждат топлина, доверие и човечност.

Психолозите твърдят, че благодарните хора живеят по-щастливо, спят по-добре и изграждат по-силни връзки. Благодарността ни учи да виждаме не липсите, а онова, което вече имаме – и това променя погледа ни към живота.

Колко често казваме „благодаря“ на родителите си, на учителите, на приятелите, които ни слушат, или на непознатия, който задържа вратата?

А колко често чуваме „благодаря“ – искрено, с очи, които грейват?

В свят, където думите понякога губят смисъл, нека точно тази – **БЛАГОДАРЯ** – не губи своята сила.

Малко хумор:

Двама си говорят:

– Facebook е най-великото нещо, което е измисляно!

– Защо мислиш така?

– Преди него жена ми по цял ден ми даваше акъл за какво ли не, сега виси във фейса и дава акъл на всички останали.

Да я възвърнем не просто като етикет, а като преживяване.

Помисли за това:

Кога за последно си благодарил на някого истински?

На кого си забравил да благодариш – а би трябвало?

Колко често изразяваш признание за доброто, което хората правят за теб?

„Ако единствената молитва, която казваш през целия си живот, е „благодаря“ – тя ще е достатъчна.“

– Майстер Екхарт

Нека си напомним: да благодарим не струва нищо, но струва много.

Ако искаш да оставиш следа – не забравяй да благодариш.

А ти днес изрече ли **„Благодаря!“**

Сканирай и запази тази илюстрация – за да не забравяш силата на едно „Благодаря“.

Съвет за мотивация:

„Трудностите не са стоп знаци, а указатели.“

УЧЕНИКЪТ ОТБЛИЗО

Дарин Дунов –
целеструмен, усмихнат,
критичен (випуск 2022)

1. Как се казвате и в кой випуск завършихте?

–Дарин Дунов. Завърших в класа на г-жа Надежда Йорданова през 2022г.

2. Каква беше специалността Ви и защо я избрахте?

–Специалността беше “Банково дело”. Избрах я, защото беше популярна, в същото време дейността на банките в България е от изключително значение.

3. Какво си спомняте от първия си учебен ден в гимназията?

–Първия учебен ден свързвам с празен лист на нов тефтер. Беше емоционално, предизвикателно, с нови хора в следващите 5 години.

4. Кой учител Ви е направил най-силно впечатление и защо?

–Първият учител – естествено класният ръководител, това е човек, който винаги се е застъпвал за мен и ми даде стабилна основа в английския език. (По-рано не харесвах предмета, но това беше тайна.)

5. Имаште ли любим предмет?

–Английски език, но със сигурност ми идваше в повече, когато беше по 3–4 часа на ден, говоря за осми клас – разширеното изучаване.

6. Какво беше голямото предизвикателство за Вас като ученик?

–Две бяха – първото бе да бъда със спортен екип по ФВС и да стана от пейката, а второто беше – средния успех да ми надвишава 5,50 за стипендия. Винаги беше 5,46. Късмет!

7. Опишете ТГ с три думи.

–ТГ с три думи: професионализъм, развитие, забавление

8. Кой беше най-забавният момент от ученическите Ви години?

–Най-забавно ми беше когато аз и Деси организирахме протест срещу дистанционното обучение и медиите започнаха да ни споделят. И други ученици ни подкрепиха.

9. А най-трудният?

–Най-трудният беше да се запиша не само в класа, но и в цялото училище, мисля, че успях едва в 12–ти клас.

10. Участвахте ли в извънкласни дейности или събития? Какви?

–Не си спомням да съм бил най-активния в извънкласните дейности, много често се е случвало да пропускам, особено в 11 и 12 клас. В началото може би участвах, заради класната. Спомням си, че участвах в творческо писане на английски език, засаждали сме дръвчета и няколко рецитала на Вапцаров.

11. Кое научено в гимназията Ви е било най-полезно в живота?

–За да си успешен, трябва да се трудиш. Познанията от гимназията, макар понякога да смятаме, че са безсмислени, са една стабилна основа в живота след училище.

12. Къде сте днес – с какво се занимавате?

–На пауза съм поставил обучението си в НАТФИЗ – Актьорство за куклен театър, ще го довърша след някоя година. В момента се занимавам с мрежов маркетинг и съм директор продажби в козметична компания.

13. Има ли нещо, което бихте казали на сегашните ученици?

–Балансирайте между уроците и сбирките с приятели и съученици на двора. Можете да бъдете популярни и отлични ученици едновременно. Второто е много по-важно, ще разберете едва след време. Предстои ви сериозна битка с живота.

14. Бихте ли се върнали в ТГ като ученик/преподавател, ако имаште -възможност?

Със сигурност ми липсва безгрижието на това да си ученик. С голямо удоволствие бих присъствал в някои часове.

15. Какво място заема Търговската гимназия в сърцето ви днес?

–Въпреки, че не съм я посещавал от години, много често с мои съученици си спомняме за хубавите години и се връщаме в тези спомени, с усмивка.

Със сигурност пазя в сърцето си всичко, което съм преживял там!

Главен редактор:
Надежда Йорданова
Графично оформление:
Габриел Цветанов